

NEFSİ TANIMAK

Kulluk imtihanının bir gereği olarak insana verilen “Ene – Benlik” duygusunun bir özelliği olan “NEFİS”; kötülükleri isteyen, insanı daima kötü şeylere sevk eden, kötülöklere sebep, menfaat duyduğu şeylere kul ve köle olan, şerrin kaynağı ve kötölüğün esası olan, bütün gücüyle dünyaya, maddiyata yönelmeyi isteyen, maneviyata gözünü kapayan, insana daima tuzak kuran ve şeytanın insanın içindeki uzantısı bir latife – duygu olarak tanımlanmaktadır.

Kur’an-ı Kerim’de nefisle ilgili şöyle buyurulmaktadır: **“Nefis daima kötü şeylere sevk eder” (Yusuf Suresi, 53. Ayet)**

Nefsin kötölüklerine dur demek için insana verilen duygunun adı ise **VİCDANDIR**. Vicdan daima iyiliğı ister. Allah’ın emirlerine uymayı, yasaklarından ise uzaklaşmayı ister.

Vicdan, insanın bozulmamış fıtratını ifade eder. Kur’an neyi emretmiş veya yasaklamışsa vicdan bu emir ve yasakların kabul yeridir.

Nefis her daim kötölüğü isterken vicdan da her daim iyiliğı ister. İnsan ömrü ise bu iki zıt istek arasında bir imtihan güzergâhı olarak geçip gider.

Tarif ve tanımından da anlaşılacağı üzere NEFİS bizim bu dünyadaki imtihanımızdır. Onun içindir ki meşhur duaların hemen hemen hepsinde nefisten ve onun akıl hocası şeytandan Allah’a sığınma vardır.

Bu zamanda nefsi terbiye etmenin en kısa ve keskin yolu ise; tahkiki imanı elde etmek, farzları yerine getirmek, günahlardan kaçınmak ve takva üzere bir hayat yaşamaktır.

“Allah’ım; bizi şeytanın ve nefsin şerrinden muhafaza eyle. Amin...”

*****

Yazımızın bu bölümünde Şair Cengiz Numanoğlu’nun www.antoloji.com da yayımlanan **“NEFSİMMİŞ MEĞER”** adlı şiirini sizlerle paylaşmak istiyorum. Nefsi tanıma noktasında güzel bir şiir.

Güzel günler dileğiyle.

NEFSİMMİŞ MEĞER

Yıllardır kendimi, güyâ tanırdım;
Sanık ben, yargıç ben, hep aklanırdım.
Şeytanı, en büyük düşman sanırdım;
Ondan da beteri.. Nefsimmiş meğer...
Gönlümü, hevâya kaptıran oymuş,
Şuûru şehvete saptıran oymuş,
Tutkuları, putlar yaptıran oymuş,
En sinsi düşmanım.. Nefsimmiş meğer...
Övgü dolu sözlerine kanmışım;
“Kalbin temiz” demiş, gerçek sanmışım.
Hakk’ı ancak, zor günümde anmışım,
İçimdeki nankör.. Nefsimmiş meğer...
Öyle sevdirmiş ki, dünyayı bana;
Saraylar kurmuşum, üç günlük cana.
Hevâ heves denen, çöplükten yana
Beni sürükleyen.. Nefsimmiş meğer...
Meyhâne meyhâne, hayâl kurmuşum,
Çamurlu yollarda, yalpa vurmuşum,
Adresi hep, münâfıktan sormuşum;
Koynumdaki yılan.. Nefsimmiş meğer...
Dalmışım.. Her akşam cümbüşle meşke,
Kalmamış dilimde, riyâdan başka.
Bir kadehlik, ömrü olan bir aşka;
Beni kul eyleyen.. Nefsimmiş meğer...

Tutkuya döndükçe, giyim markası,
Yerde paspas olmuş, hayâ hırkası.
Kuşatmış kaleyi, şeytan fırkası;
İçindeki casus.. Nefsimmiş meğer...
Ne kadar soyarsa, insan bedeni;
O kadar olurmuş, güyâ medenî.
Bu afyonu, bir çağdaşlık nedeni,
Diyerek yutturan.. Nefsimmiş meğer...
İkbâl korkusuyla, kıstırmış beni,
Kur'ân kapısına, küstürmüş beni,
Zulüm karşısında, susturmuş beni;
Nefsimin zâlimi.. Nefsimmiş meğer...
Namaza, "Bayramlık" fetvâsı veren,
Kullukta, "Mevlid"i yeterli gören,
Farz dururken, nâfileyi gösteren;
Dalâlet rehberi.. Nefsimmiş meğer...
Ağzım bağlı, güya oruç tutmuşum,
Haramları, gözlerimle yutmuşum.
Seher vakti, yorgan döşek yatmışım;
Secdeye musallat.. Nefsimmiş meğer...
Bağ bahçede, hasat vakti gelince;
Hesaplar yapmışım, inceden ince,
Lâkin, Allah için zekât denince;
Elimi bağlayan.. Nefsimmiş meğer...
Vermişim, "Ne cömert" desinler diye;
Üç beş çürük çarık, güyâ hediye.
Arkasından, dilenmişim medhiye;
Bu alkış delisi.. Nefsimmiş meğer...
Komşuda katık yok, ben tok yatmışım,
"Tembel" demiş, gıyâbında çatmışım,
Şevkât dersi vermiş, nutuk atmışım;
Bu sahtekâr maske.. Nefsimmiş meğer...
Kur'ân ehli görmüş, küçümsemişim,
Üstelik cür'etle "Yobaz" demişim.
Nice kul hakkını, böyle yemişim;
Oysa gerçek yobaz.. Nefsimmiş meğer...

(1994)

Cengiz Numanoğlu

(Kaynak: Antoloji.com)